

Verzoek van de Kilpailuneuvosto van 14 december 2000 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Architectuurbureau Riitta Korhonen Oy, Architectenbureau Pentti Toivanen Oy en Bouwonderneming Vilho Tervomaa en Varkauden Taitotalo Oy

(Zaak C-18/01)

(2001/C 95/07)

De Kilpailuneuvosto heeft bij beschikking van 14 december 2000, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 16 januari 2001, in het geding tussen Architectuurbureau Riitta Korhonen Oy, Architectenbureau Pentti Toivanen Oy en Bouwonderneming Vilho Tervomaa en Varkauden Taitotalo Oy, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

Moet een naamloze vennootschap, die eigendom is van een stad en waarop die stad controle uitoefent, worden aangemerkt als „aanbestedende dienst” in de zin van artikel 1, sub b, van richtlijn 92/50/EEG betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor dienstverlening⁽¹⁾, wanneer die vennootschap diensten verricht in verband met het ontwerp en de bouw van bedrijfsruimten die zullen worden verhuurd aan ondernemingen?

Subsidiair, is daarbij van belang, dat met het bouwproject van de stad wordt gestreefd naar het scheppen van gunstige voorwaarden voor de uitoefening van economische activiteiten?

Subsidiair, is daarbij van belang, dat die bedrijfsruimten slechts aan één onderneming worden verhuurd?

⁽¹⁾ van 18 juni 1992 (PB L 209, blz. 1).

Verzoek van de Hoge Raad der Nederlanden van 26 januari 2001 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Ansul B.V. en Ajax Brandbeveiliging B.V.

(Zaak C-40/01)

(2001/C 95/08)

De Hoge Raad der Nederlanden heeft bij arrest van 26 januari 2001, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 31 januari 2001, in het geding tussen Ansul B.V. en Ajax Brandbeveiliging B.V., het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

Moeten de woorden „normaal is gebruikt” in het eerste lid van artikel 12 van de Eerste richtlijn van de Raad betreffende de aanpassing van het merkenrecht der lidstaten (89/104/EEG)⁽¹⁾ worden uitgelegd op de wijze als hiervoor in 3.4 is omschreven⁽²⁾, en, voorzover het antwoord ontkennend luidt, aan de hand van welke (andere) maatstaf dient de betekenis van „normaal gebruik” dan te worden vastgesteld?

Kan van „normaal gebruik” als vorenbedoeld ook sprake zijn, indien onder het merk geen nieuwe waren worden verhandeld, doch wel andere activiteiten worden verricht als hiervoor omschreven in 3.1 onder (v) en (vi)⁽³⁾?

⁽¹⁾ PB L 40 van 11.02.1989, blz. 1.

⁽²⁾ „De vraag of enig gebruik als „normaal gebruik” kan worden beschouwd, kan slechts worden beantwoord (i) door alle aan het geval eigen feiten en omstandigheden in aanmerking te nemen, waarbij (ii) beslissend is of het geheel van de aan het geval eigen feiten en omstandigheden, bezien in onderlinge samenhang en in verband met hetgeen in de desbetreffende sector van het economisch verkeer als gebruikelijk en commercieel verantwoord geldt, de indruk wekt dat het gebruik ertoe strekt voor de waren en diensten onder het merk een afzet te vinden of te behouden en niet enkel en alleen om het merk in stand te houden, en waarbij (iii) wat deze feiten en omstandigheden betreft in de regel valt te letten op de aard, de omvang, de frequentie, de regelmaat alsmede de duur van het gebruik in verband met de aard van de waar of dienst en de aard en de omvang van de onderneming.”

⁽³⁾ Verkopen van onderdelen en (merkloze) blusmiddelen voor brandblusapparaten van het merk MINIMAX aan ondernemingen die dergelijke apparaten onderhouden. Onderhouden, controleren, herijken, repareren en reviseren van brandblusapparaten, voorzien van het merk MINIMAX, gebruikmakende van stickers „Gebruiks-klaar Minimax”.

Hogere voorziening, op 1 februari 2001 ingesteld door S. Cognigni tegen de beschikking van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Eerste kamer) van 30 november 2000 in zaak T-314/00, Cognigni/Commissie

(Zaak C-43/01 P)

(2001/C 95/09)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 1 februari 2001 hogere voorziening ingesteld door S. Cognigni, vertegenwoordigd door W. Massucci, advocaat te Fermo (AP) met kantoor te Pedaso, Via Giovanni XXIII 5, tegen de beschikking van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Eerste kamer) van 30 november 2000 in zaak T-314/00, Cognigni/Commissie.

Rekwirant concludeert dat het den Hove behage:

- de bestreden beschikking te vernietigen en de zaak naar de bevoegde rechter te verwijzen;
- verweerster te verwijzen in alle kosten van beide instanties.

Middelen en voornaamste argumenten

1) De juridische kwalificatie van het beroep in eerste aanleg

Gelet op het beroep in eerste aanleg, en in aanmerking genomen dat de formele kwestie van de juridische benaming van dat beroep de ontvankelijkheid ervan niet in de weg kan staan, kan op goede gronden worden gesteld, dat de motivering die de bestreden beschikking dienaangaande bevat, volledig moet worden vernietigd.

2) De bevoegdheid van het Gerecht

Aangezien het gaat om een geschil tussen een instelling van de Gemeenschappen en een lid van de door die instelling ingestelde adviescommissie, is het Gerecht van eerste aanleg overduidelijk bevoegd.

Verder zij erop gewezen, dat volgens artikel 91 van het Statuut van de ambtenaren [en andere personeelsleden] van Europese Gemeenschappen het Hof van Justitie bevoegd is uitspraak te doen in elk geschil tussen de Gemeenschappen en „een van de in dit statuut bedoelde personen”. Daar het Gerecht zich onbevoegd heeft verklaard ten voordele van het Hof van Justitie, had de zaak ambtshalve naar de bevoegde rechterlijke instantie moeten verwijzen.

Beroep, op 5 februari 2001 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Ierland

(Zaak C-48/01)

(2001/C 95/10)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 5 februari 2001 beroep ingesteld tegen Ierland door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door N. Yerrell, lid van haar juridische dienst, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij C. Gómez de la Cruz, eveneens lid van haar juridische dienst, Centre Wagner, Kirchberg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat Ierland, door niet de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen om te voldoen aan richtlijn 95/63/EG van de Raad van 5 december 1995⁽¹⁾ tot wijziging van richtlijn 89/655/CEE⁽²⁾

betreffende minimumvoorschriften inzake veiligheid en gezondheid bij het gebruik door werknemers van arbeidsmiddelen op de arbeidsplaats, en/of door de Commissie daarvan niet op de hoogte te brengen, de krachtens het EG-Verdrag op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;

- Ierland te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Artikel 249 EG, bepalende dat een richtlijn verbindend is ten aanzien van het te bereiken resultaat voor elke lidstaat waarvoor zij bestemd is, houdt in, dat de lidstaten de in de richtlijn bepaalde omzettingstermijn moeten naleven. Die termijn is verstreken op 5 december 1998, zonder dat Ierland de bepalingen heeft vastgesteld om te voldoen aan voormelde richtlijn.

⁽¹⁾ PB L 335, 30.12.1995, blz. 28.

⁽²⁾ PB L 393, 30.12.1989, blz. 13.

Verzoek van het Tribunale di Siena tegen beschikking van 26 mei 2000 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Milena Castellani en Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)

(Zaak C-50/01)

(2001/C 95/11)

Bij beschikking van 26 mei 2000, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 5 februari 2001, in het geding tussen Milena Castellani en Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS), is het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Is het verbod van cumulatie van de rekenkundige waarde van de buitengewone loonaanvulling en het in de referentieperiode aan de werknemer betaalde loon (artikel 2, lid 4, van Decreetwet 80/1992) — mede gelet op de bestaande rechtspraak van het Hof betreffende dit wetsbesluit — verenigbaar met richtlijn 80/987/EEG⁽¹⁾, meer in het bijzonder:

1. Is dit cumulatieverbod verenigbaar met het doel van de richtlijn (artikel 3, lid 1), de vervulling van onvervulde aanspraken van werknemer te honoreren die voortvloeien uit arbeidsovereenkomsten of arbeidsverhoudingen, en die betrekking hebben op het loon vóór een bepaalde datum (artikel 3, lid 2) en over een bepaalde periode (artikel 4, leden 1 en 2), of
2. Berust dit cumulatieverbod op een bijstandscriterium, in strijd met het aan richtlijn 987/80 ten grondslag liggende sociale criterium?